

Bevillinger og først lader dem komme op paa faste Understøttelser, naar de igen- nem deres Virksomhed have vist, hvad de due til. Hellerø at ville give dem faste Understøttelser straks end først at give dem midlertidige 2—3aarige, fore- kommer mig at være et mærkeligt Stade, som jeg ikke tror, at man kan holde. Jeg ved godt, at man dertil vil sige — det er noget, som bl. a. er kommet stærkt frem i det andet Ting — at disse 2—3- aarige Understøttelser ere lige saa „faste“ som dem, der kaldes saa, og at man derfor lige saa gerne straks kan gaa ind paa de sidste, men de Ændringsforslag, vi have liggende for os, vise netop, at det ikke er Tilfældet. Vi have her et Ændringsfor- slag under Nr. 94, hvor Dr. Møllerup, efter at han er bleven Direktør ved Rosenborg og andre Samlinger, har opgivet den 2—3aarige Understøttelse, som han havde, saa at den nu falder bort. Det forekommer mig, at dette viser, at det er meget heldigt at have disse 2—3aarige Understøttelser. De gives ofte til yngre Videnskabsmænd, som endnu ikke ere komne i saadanne Embedsstillinger, at de kunne leve deraf, for at de kunne give sig mere hen til deres Videnskab, end de ellers vilde kunne, og det er meget natur- ligt, at de samme Videnskabsmænd, naar de blive ældre og komme i vellønnede Stillinger, opgive Understøttelsen. Der var dog, synes det mig, ikke megen Me- ning i, at man straks gav dem Under- støttelsen fast og livsvarig, saaledes at den blev staaende uden Hensyn til, hvilken Virksomhed de senere kom i. Det forekommer mig derfor, at alene et saa- dant Ændringsforslag som dette viser, at man gør ret i at have Understøttelser af en mere midlertidig Karakter, og at de ogsaa, naar der er Anledning dertil, kunne falde bort.

Endelig er der et Punkt, som jeg vilde have berørt noget nærmere, men om hvilket jeg nu kan fatte mig meget kort. Det er det Samraad, vi i Finansudvalget have haft med den højtærede Minister om Bygninger for vort Nationalmuseum og for Folkemu- seet. Efter den Forhandling, der i Fjor fandt Sted ved Finanslovens 3dje Behand- ling mellem den højtærede Minister og mig, havde jeg nærmest det Haab, at Ministeren mellem Samlingerne vilde lade udarbejde en Plan til en Museumsbygning, som han kunde blive fuldt tilfreds med, da han ikke var tilfreds med den i Fjor foreliggende Plan. Jeg haabede, at vi straks ved Be- gyndelsen af Samlingen vilde faa et Forslag

om denne i mine Øjne højst vigtige og paatrængende Sag. Men det fik vi ikke, og det glæder mig derfor, at vi ved at rejse Sagen som Samraad i Udvalget have faaet den højtærede Minister til nu at tage den op og komme med et Forslag. Om dette Forslag skal jeg naturligvis ikke ud- tale mig — det vil jo komme til særlig Behandling, og der vil saa Stedet være til nærmere Drøftelse af Enkelthederne — men jeg vilde meget ønske, at et saadant Forslag var fremkommet paa et tidligere Tidspunkt i denne Samling. Det er desværre ikke sandsynligt, at et Forslag af dette Omfang, naar det fremkommer paa et saa sent Trin af Samlingen, hvor Rigsdagen er optagen af saa mange andre store Sager, som trænge paa, skal kunne naa til en Løsning, men det faa vi jo at se, og det skulde glæde mig, om det var muligt, i hvert Fald er jeg glad over, at den højtærede Minister nu endelig har gjort et alvorligt Skridt til at fremme denne Sag, thi det staar saaledes for mig, at vi ikke kunne forsvare at lade den nuværende Tilstand bestaa ret længe.

Scavenius: I Anledning af det fore- liggende Budget har jeg enkelte Bemærk- ninger at gøre. Naar Administrationen maaske vil komme i nogen Forlegenhed paa Grund af, at Udvalget ikke indstiller til Godkendelse Ministeriets Forslag om at vedblive med at give Kapellanen i Gerløv — Draaby det hidtil bevilgede Tilskud, naar den nuværende Sognepræst gaar af, saa tror jeg rigtignok, at Administrationen kan tilskrive sig det selv; thi der havde vist næppe i sin Tid været nogen saa over- haandtagende Grund til at skynde sig saa meget med at faa den Kirke bygget, som er bygget deroppe, og faa den nævnte Kapellan ansat, der jo maatte ansættes, efter at Kirken var bygget. Det havde vistnok været hensigtsmæssigere og klogere for at faa Sagen godt gennemført, at man havde ventet, til det Tidspunkt var kommet, da man kunde give den nuværende Præst sin Afsked. Nu maa Administrationen tage det, som den bedst kan; kan Præsten vedblive nogle Aar endnu, vil det jo være det bedste for den fremtidige Præst, men kan han det ikke, er det nødvendigt at give ham hans Afsked, ja saa maa den tilkommende Præst finde sig i i alt Fald i nogle Aar at have temmelig lidt at leve af. — Jeg er ganske enig med det særede Med- lem, som nu satte sig, naar han udtalte sig mod at give en dog til syvende og sidst tilfældig Komite her i Kjøbenhavn Indstil-